

Arrest

nr. 236 016 van 26 mei 2020
in de zaak RvV X /

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X en X die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X op 16 januari 2020 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 december 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BUYMA, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juli 2019 dienen de verzoekende partijen een visumaanvraag gezinshereniging in bij de Belgische ambassade te Islamabad in Pakistan, en dit in functie van B. H., die als niet-begeleide minderjarige een verzoek tot internationale bescherming had ingediend op 23 december 2015 en bij arrest nr. 219 682 van 11 april 2019 van de Raad werd erkend als vluchteling.

Op 17 december 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de visumaanvraag te weigeren ten aanzien van elk van de verzoekende partijen.

Dit zijn de bestreden beslissingen, en ze zijn als volgt gemotiveerd:

Bestreden beslissing van de eerste verzoekende partij:

“Commentaar:

Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging voorzien in art. 10,1,1,7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door H. M. S. °30/05/1971 en H. S. °23/05/1973 teneinde H. B. °24/07/2000 in België te vervoegen. Overwegende dat er een discrepantie bestaat tussen de geboortedatum van de heer H. M. S. zoals vermeld op zijn paspoort (30/05/1971) en op zijn birth registration card (21/03/1971)

Overwegende dat het dossier geen enkel officieel document bevat dat de verwantschap tussen de betrokkenen kan bewijzen.

Overwegende bovendien dat de voorgelegde huwelijksakte stelt dat binnen het huwelijk van betrokkenen slechts 2 kinderen werden geboren, met name M. en A. De te vervoegen persoon staat niet vermeld op het document.

Overwegende daarnaast dat de aanvraag werd ingediend op 16/07/2019, op het moment dat de heer H. B. al meerderjarig was, waardoor artikel 10,1,1,7 in principe niet meer van toepassing is. Dat H. B. evenwel als NBMV een asielaanvraag indiende maar dat zijn status als vluchteling pas werd toegekend nadat hij 18 jaar was geworden. Dat in dergelijk geval het arrest van het Europees Hof van Justie van toepassing is evenwel op voorwaarde dat de aanvraag voor gezinshereniging binnen een redelijke termijn werd ingediend, dat wil zeggen binnen 3 maanden vanaf de dag waarop aan de minderjarige de status van vluchteling is toegekend (deze informatie staat tevens vermeld op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken)

Dat in huidig geval H. B. werd erkend op 11/04/2019 maar dat de aanvraag gezinshereniging pas werd ingediend op 16/07/2019, hetzij na de vooropgestelde termijn van 3 maanden.

Bijgevolg kunnen betrokkenen zich niet meer beroepen op de bepalingen voorzien in art 10,1,1,7 en wordt de aanvraag geweigerd.”

Bestreden beslissing van de tweede verzoekende partij:

“Commentaar:

Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging voorzien in art. 10,1,1,7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door H. M. S. °30/05/1971 en H. S. °23/05/1973 teneinde H. B. °24/07/2000 in België te vervoegen. Overwegende dat er een discrepantie bestaat tussen de geboortedatum van de heer H. M. S. zoals vermeld op zijn paspoort (30/05/1971) en op zijn birth registration card (21/03/1971)

Overwegende dat het dossier geen enkel officieel document bevat dat de verwantschap tussen de betrokkenen kan bewijzen.

Overwegende bovendien dat de voorgelegde huwelijksakte stelt dat binnen het huwelijk van betrokkenen slechts 2 kinderen werden geboren, met name M. en A. De te vervoegen persoon staat niet vermeld op het document.

Overwegende daarnaast dat de aanvraag werd ingediend op 16/07/2019, op het moment dat de heer H. B. al meerderjarig was, waardoor artikel 10,1,1,7 in principe niet meer van toepassing is. Dat H. B. evenwel als NBMV een asielaanvraag indiende maar dat zijn status als vluchteling pas werd toegekend nadat hij 18 jaar was geworden. Dat in dergelijk geval het arrest van het Europees Hof van Justie van toepassing is evenwel op voorwaarde dat de aanvraag voor gezinshereniging binnen een redelijke termijn werd ingediend, dat wil zeggen binnen 3 maanden vanaf de dag waarop aan de minderjarige de status van vluchteling is toegekend (deze informatie staat tevens vermeld op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken)

Dat in huidig geval H. B. werd erkend op 11/04/2019 maar dat de aanvraag gezinshereniging pas werd ingediend op 16/07/2019, hetzij na de vooropgestelde termijn van 3 maanden.

Bijgevolg kunnen betrokkenen zich niet meer beroepen op de bepalingen voorzien in art 10,1,1,7 en wordt de aanvraag geweigerd.”

Bestreden beslissing van de derde en vierde verzoekende partij:

“Commentaar:

Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in art. 9,13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een humanitaire visumaanvraag werd ingediend door de kinderen M. "29/05/2005 en A. "30/05/2005, teneinde samen met hun vermoedelijke ouders , hun vermoedelijke broer H. B. in België te vervoegen.

Overwegende dat de aanvraag van de kinderen terzelfdertijd werd ingediend met deze van de vermoedelijke ouders met het oog om samen H. B. in België te vervoegen.

Overwegende dat het enige doel en reden van de humanitaire visumaanvraag door de kinderen is om zich samen met hun ouders naar België te begeven (eenheid van het gezin)

Overwegende dat de aanvraag van de vermoedelijke ouders het voorwerp uitmaakte van een weigering gezien niet voldaan is aan de voorwaarden gesteld door de wet.

Overwegende dat bijgevolg de redenen volgens dewelke de kinderen hun humanitaire visumaanvraag hebben ingediend, met name samen met de ouders vertrekken en de eenheid van het gezin bewaren, niet meer van toepassing zijn.

Overwegende dat de kinderen zich bijgevolg niet alleen in het land van herkomst bevinden gelet op de aanwezigheid van hun ouders; bijgevolg is het humanitaire karakter van de aanvraag niet meer bewezen.

Overwegende bovendien dat dient te worden opgemerkt dat beide kinderen geboren zijn met 1 dag verschil."

2. Rechtspleging

De verzoekende partijen hebben op 13 mei 2020 een aanvullende nota naar de Raad opgestuurd.

De Raad merkt op dat enkel rekening gehouden wordt met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken. Nergens in het Procedurereglement voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt voorzien in de mogelijkheid van het indienen van een aanvullende nota. Derhalve wordt de aanvullende nota om die reden uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van artikel 10, §1, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel als volgt toe:

"III. Middelen in rechte

EERSTE MIDDEL: Schending van artikelen 3, 9 en 10 van het Verdrag voor de Rechten van het Kind, schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM") en artikel 24 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest"), schending van artikelen 5.5, 6, 11.2 en 12 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, schending van het hoorrecht, het rechtszekerheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel als algemene rechtsbeginselen in het Europese Gemeenschapsrecht, schending van artikelen 10, 1§, 7° Vw. en 11, tweede lid Vw. en artikel 12bis, §§ 5, 6 en 7 Vw., schending van motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de zorgvuldigheids- en redelijkheidsverplichting als beginselen van behoorlijk bestuur.

Motieven:

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing door te stellen dat de geboortedatum van de heer H. M. verschilt op zijn paspoort en zijn 'birth registration card', dat er geen uittreksel strafregister werd voorgelegd voor S. H., dat het dossier geen officieel bewijs van verwantschap bevat, dat de huwelijksakte slechts 2 kinderen, M. en A. bevat, en dat de aanvraag pas werd ingediend op 16 juli 2019

terwijl de referentiepersoon al op 11 april 2019 erkend werd als vluchteling, hetgeen buiten de vereiste termijn van 3 maanden is.

Nationale bepalingen:

Art. 10. § 1 Vw.:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven : (...)

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen. (...)" (eigen onderlijning)

Art. 11, §1, tweede lid Vw.:

"In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast."

Art. 12bis Vw. :

"§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(...)

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot eik onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind."

Een omzendbrief van 17 juni 2009 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt:

"1. Een cascadesysteem

De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft.

Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld:

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft;

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken. Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. "andere geldige bewijzen";

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband. "

Europeesrechtelijke bepalingen:

Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn : "[d]e situatie van vluchtelingen [...] bijzondere aandacht [vraagt] vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging. "

Overweging 13 stelt: "Het is van belang procedures in te stellen voor de behandeling van verzoeken tot gezinshereniging alsook voor de toegang en het verblijf van gezinsleden. Deze procedures moeten doelmatig zijn en naast de normale werklust van de overheidsinstanties van de lidstaten kunnen worden afgehandeld, en bovendien doorzichtig en billijk zijn, teneinde de betrokken personen voldoende rechtszekerheid te bieden".

Art.5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen".

Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken. "

Artikel 12 bepaalt:

"1. In afwijking van artikel 7 mogen de lidstaten ten aanzien van een vluchteling/gezinslid niet eisen dat hij met betrekking tot verzoeken betreffende de in artikel 4, lid 1, bedoelde gezinsleden, het bewijs levert dat de vluchteling voldoet aan de in laatstgenoemde bepaling gestelde eisen.

Onverminderd de internationale verplichtingen, mogen de lidstaten eisen dat het in de eerste alinea vermelde bewijs wordt geleverd wanneer gezinshereniging mogelijk is in een derde land waarmee de gezinshereniger/het gezinslid bijzondere banden heeft.

De lidstaten kunnen eisen dat de vluchteling aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, voldoet wanneer het verzoek om gezinshereniging niet wordt ingediend binnen een termijn van drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus."

In het kader van de verplichting om rekening te houden met andere bewijsmiddelen inzake de familiebanden hebben de lidstaten geen beoordelingsruimte (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, p.23)

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten. (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn

2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, p.22, beschikbaar op <http://ec.europa.eu/transparency/regdoc/rep/1/2014/NL/1-2014-210-NL-F1-1.Pdf>

Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following separation caused by forced displacement such as from persecution and war, family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible." (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Refugee Family Reunification. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC)*, februari 2012, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/4f55e1cf2.html>)

De overwegingen 18 en 19 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (PB 2011, L 337, blz. 9), luiden:

(18) Het ‚belang van het kind‘ dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.

(19) Het begrip ‚gezinsleden‘ dient te worden verruimd, waarbij rekening moet worden gehouden met de verschillende vormen van afhankelijkheid en bijzondere aandacht moet worden besteed aan het belang van het kind.

Uit overweging (39) van de Kwalificatierichtlijn blijkt ook dat als regel de uniformiteit van de subsidiaire beschermingsstatus en vluchtelingenstatus: "Bij het beantwoorden van de oproep in het programma van Stockholm om een uniforme status in te voeren voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, dienen aan personen met de subsidiairebeschermingsstatus, behalve in noodzakelijke en objectief gerechtvaardigde gevallen, dezelfde rechten en voordelen te worden toegekend als de rechten die vluchtelingen krachtens deze richtlijn genieten, en dienen voor hen dezelfde voorwaarden te gelden."

Overweging 33 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (PB 2013, L 180, blz. 60, met rectificatie in PB 2015, L 29, blz. 18) luidt:

"Het belang van het kind dient bij de toepassing van deze richtlijn een eerste overweging van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Handvest van de grondrechten [...] en het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij het beoordelen van het belang van het kind dienen de lidstaten met name het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, met inbegrip van diens achtergrond, terdege in aanmerking te nemen. "

Artikel 31 van richtlijn 2013/32 („Behandelingsprocedure“) bepaalt in lid 7:

"De lidstaten kunnen voorrang verlenen aan de behandeling van een verzoek om internationale bescherming overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II, in het bijzonder:

- a) wanneer het verzoek waarschijnlijk gegrond is;
- b) wanneer de verzoeker kwetsbaar is in de zin van artikel 22 van richtlijn 2013/33/EU [van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (PB 2013, L 180, blz. 96)], of bijzondere procedurele waarborgen behoeft, in het bijzonder niet-begeleide minderjarigen."

Grieven:

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing door te stellen dat de geboortedatum van de heer HAQBIN Mohammad verschilt op zijn paspoort en zijn 'birth registration card', dat er geen uittreksel strafregister werd voorgelegd voor S. H., dat het dossier geen officieel bewijs van verwantschap bevat, dat de huwelijksakte slechts 2 kinderen, M. en A. bevat, en dat de aanvraag pas werd ingediend op 16 juli 2019 terwijl de referentiepersoon al op 11 april 2019 erkend werd als vluchteling, hetgeen buiten de vereiste termijn van 3 maanden is.

1. Er staat op de taskara van M. S. enkel te lezen dat hij 3 jaar oud was in 1353. Er staat niet bij op welke dag hij precies geboren werd. Er staat wel dat de registratie gebeurde op de 9e dag van de 3e maand van 1353, dat is 3 jaar na zijn geboorte.

De datum waar verwerende partij naar verwijst staat niet op de taskara. 21 maart 1971 stemt overeen met 1 Hamal (de eerste maand in de Afghaanse kalender) 1350 (stuk 3). Het is mogelijk dat dit is vertaald als 1/1/1350 of dus als 21/3/1971 in de Gregoriaanse kalender, maar dat is alleszins niet gebeurd op de beëdigde vertaling die verzoekers raadsman in zijn bezit heeft (stuk 4) en die ook werd voorgelegd aan Uw Raad in kader van de asielprocedure.

Op taskara's staat immers, bij ontstentenis van een geboorteakte, geen geboortedatum, enkel een geboortejaar, en meestal op basis van een ingeschatte leeftijd op zicht. Zie bijvoorbeeld de objectieve informatie van Landinfo: "Relevant sources give partly conflicting information on how information regarding age is given in the tazkera. According to TLO the document states the year of birth (TLO 2013, p.6). A diplomat source consulted by Landinfo, thinks that the tazkera give an estimated age on the date of issue (diplomat source, e-mail March 2017). The Norwegian ID Centre confirms that they share the opinion that the tazkera gives an approximate age at the time when the tazkera was issued (e-mail March 2017). On the basis of this information, the majority of tazkeras seem to give an estimated age at the time of issue. Landinfo find reasons to believe that there can be variations between the many districts on how they practice the giving of age. The tazkera does not normally give information on date of birth. One exception is for children who have a birth certificate, in such cases both the date of birth and year are given in the tazkera (diplomat source, e-mail March 2017). If a tazkera applicant does not have information on year of birth, the age is determined by "specialists" within the PRD. The determination of age is estimated on the basis of physical characteristics, eyes, facial features and wrinkles, combined with a short interview. The director of PRD (meeting, September 2015) claimed that the specialists operate with a margin of error of six months." (stuk 5).

Wat er ook van zij, zelfs als er enige discrepantie bestaat tussen het paspoort en de taskara van M. S. H. op vlak van de exacte geboortedatum, quod non, brengt dit nog geen gevolgen met zich mee op vlak van de toegang tot gezinshereniging met de referentiepersoon. Verwerende partij koppelt er ook geen gevolgen aan in de motivering. Het is onduidelijk of dit voor verwerende partij twijfel werpt over de afstamming, identiteit of iets anders.

Het is volstrekt onduidelijk waarom verwerende papier geen genoegen zou nemen met het internationale paspoort als officieel gesanctioneerd bewijs van identiteit. De taskara is in deze afweging niet relevant.

2. Verwerende partij stelt verder dat het dossier geen document bevat dat de afstamming bewijst tussen verzoekers en de referentiepersoon. Dit is vreemd, gelet op de verklaringen van de referentiepersoon aan de Dienst Vreemdelingenzaken in kader van zijn asielaanvraag over de afstamming, de voorgelegde taskara's van B. en H. waarop hun vaders naam duidelijk staat, en het feit dat zelfs Uw Raad de familiebanden en deze documenten reeds beoordeeld heeft in kader van de asielaanvraag en er standpunt over heeft ingenomen.

Wat betreft het ontbreken van officiële documenten die de verwantschap aantonen moet er gesteld worden dat de verwantschap door middel van Afghaanse taskara's, een huwelijksakte en overvloedige verklaringen aan de DVZ, het CGVS én de RvV in kader van de asielprocedure reeds boven elke twijfel verheven is, en dat verwerende partij bij twijfel de mogelijkheid heeft om via een DNA-test de verwantschap te laten vaststellen.

De weigering maakt een schending uit van artikel 11 Vw. gezien de beslissing uitsluitend wordt gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen.

Het maakt ook een schending uit van de formele motiveringsplicht en artikel 12bis, §5 Vw. gezien er geen rekening gehouden wordt met "andere geldige bewijzen" die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd.

Dit maakt een omzetting uit van de Gezinsherenigingsrichtlijn en dient conform de bepalingen van deze richtlijn geïnterpreteerd te worden. In artikel 11.2 van die richtlijn wordt niet verwezen naar 'geldige bewijzen' en wel naar 'andere bewijsmiddelen' die overeenkomstig nationaal recht worden beoordeeld.

De Europese Commissie somt in zijn richtsnoeren nog een breder gamma aan voorbeelden op van 'andere bewijsmiddelen', zoals schriftelijke/mondelinge verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland. "Voorbeelden van "andere bewijsmiddelen" voor het aantonen familiebanden zijn schriftelijke/mondelinge verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland. Deze verklaringen kunnen dan bijvoorbeeld worden bevestigd door ondersteunend bewijsmateriaal als documenten, audiovisueel materiaal, documenten of fysieke bewijsstukken (zoals diploma's en afschriften van banktransacties) of kennis van specifieke feiten." (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, 3 april 2014, COM (2014) 210 Final (hierna "richtsnoeren van de Commissie"), p. 23, https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:2d6d4b3c-bbbc-11e3-86f9-01aa75ed71a1.0016.01/DOC_1&format=PDF).

Federaal Migratiecentrum Myria stelt met verwijzing naar UNHCR voor ook te denken aan getuigenissen van derden, het gehoorverslag van een asielzoeker bij het CGVS, rapporten van internationale organisaties, verklaringen op eer of een door een notaris gecertificeerde verklaring over alle gegevens van de familieleden (voorbeelden in UNHCR, *The "Essential Right" to Family Unity of Refugees and Others in Need of International Protection in the Context of Family Reunification*, januari 2018, p. 73 en p. 76, geciteerd in Federaal Migratiecentrum, Myria, 2018, *Migratie in cijfers en in rechten: Recht op gezinsleven in het gedrang*, pg. 94, http://www.mvria.be/files/MIGRA2018_NL_AS.pdf).

Qua nationaal recht is er geen wettelijke verduidelijking, enkel de omzendbrief van 17 juni 2009 die vermeldt dat dergelijke bewijzen onderworpen zijn aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.

In art. 12bis, §5 wordt ook gezegd dat indien die andere geldige bewijzen niet worden voorgelegd de in § 6 voorziene bepalingen kunnen worden toegepast.

In artikel 12bis, §6 Vw. wordt echter gesteld dat indien de bloedbanden niet bewezen kan worden in de zin van de wet, de minister of zijn gemachtigde rekening kan houden met andere geldige bewijzen die worden voorgelegd en indien dit niet mogelijk is dat een onderhoud mogelijk is, of eender welk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht, zelfs een aanvullende analyse.

Art.12bis, § 7 Vw. sluit dit artikel af door te verwijzen naar het hoger belang van het kind, een cruciaal element.

Verwerende partij heeft de verklaringen van de referentiepersoon in tempore non suspectu dat verzoekers zijn ouders zijn, en de foto's van de referentiepersoon in Afghanistan met zijn ouders.

UNHCR en Myria wijzen er in 'Gezinshereniging van begunstigten van internationale bescherming in België Vaststellingen en aanbevelingen, juni 2018' op dat voor gezinsleden van begunstigten van internationale bescherming - die soms zelf ook als vluchteling in een derde land leven - het echter delicaat en soms zelfs onmogelijk is om bij de autoriteiten van hun land van herkomst aan te kloppen en de vereiste officiële documenten aan te vragen. Wegens hun specifieke situatie kunnen begunstigten van internationale bescherming en hun gezinsleden risico's lopen wanneer ze contact opnemen met de autoriteiten van hun herkomstland, wat dus moet worden vermeden. Bovendien leiden conflictsituaties er soms toe dat de diensten van de burgerlijke stand in hun land niet meer werken. Het Uitvoerend Comité van UNHCR benadrukt in zijn conclusie nr. 24 over familiehereniging: "the absence of documentary proof of the formal validity of a marriage or of the filiation of children should not per se be considered as an impediment". (UNHCR, *UNHCR's Executive Committee Conclusion n° 24 on Family Reunification*, 21 oktober 1981, <http://www.unhcr.org/3ae68c43a4.html> geciteerd in UNHCR en Federaal Migratiecentrum Myria, *Gezinshereniging van begunstigten van internationale bescherming in België: Vaststellingen en aanbevelingen, juni 2018*, pg. 18, en in dezelfde zin: zie 4de aanbeveling van het

Ministercomité van de Raad van Europa nr. R(99)23 over de gezinshereniging voor vluchtelingen en andere personen die nood hebben aan een internationale bescherming, 15 december 1999.)

De rechtspraak van het EHRM geeft de voorkeur aan het beginsel van het voordeel van de twijfel bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verklaringen en van de documenten die ter ondersteuning daarvan worden voorgelegd en roept de lidstaten op om blijk te geven van soepelheid wanneer ze bewijsstukken eisen die de gezinsbanden aantonen. (EHRM, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, §79).

*Het EHRM verwijst ook uitdrukkelijk naar het feit dat de aanvrager nochtans aangifte had gedaan van zijn gezinsbanden van bij de allereerste stappen van zijn asielaanvraag bij de OFPRA (EHRM., nr. 52701/09, Mugenzi t. Frankrijk, 10 juli 2014, §56): "Wat betreft de bewijsstandaard, dient hen in vele gevallen het voordeel van de twijfel te worden gegeven bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van hun verklaringen en van de documenten die ter ondersteuning daarvan worden voorgelegd" en het Hof benadrukt dat "de nationale overheden worden aangemoedigd om ook 'andere bewijzen' van het bestaan van de gezinsbanden in aanmerking te nemen indien de vluchteling niet in staat is om officiële bewijsstukken voor te leggen. Het UNHCR, de Raad van Europa en de ngo's wijzen eenstemmig op het belang om die bewijsmiddelen uit te breiden (...) ze dringen aan op de noodzaak om de proceduretermijnen te verkorten door meer soepelheid aan de dag te leggen wanneer ze bewijzen eisen die gezinsbanden aantonen."
(eigen vertaling)*

Zowel UNHCR als de Europese Commissie zijn van mening dat DNA-tests slechts als laatste middel mogen worden gebruikt en dat daarbij de beginselen van UNHCR inzake DNA-tests in acht moeten worden genomen. (UNHCR, UNHCR Note on DNA testing to Establish Family Relationships in the Refugee Context, en UNHCR, Refugee Family Reunification, geciteerd in UNHCR en Federaal Migratiecentrum Myria, Gezinshereniging van begunstigden van internationale bescherming in België: Vaststellingen en aanbevelingen, juni 2018, pg 18. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC), op. cit., p. 12: "While DNA-testing may be one of the available means (...) it should only be resorted to where serious doubts remain after all other types of proof have been examined, or where there are strong indications of fraudulent intent."; Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, op. cit., p.23: "Voor de individuele beoordeling bedoeld in artikel 17 moeten de lidstaten bij het beoordelen van de bewijsstukken die door de indiener zijn overgelegd, alle relevante factoren in aanmerking nemen, met inbegrip van leeftijd, geslacht, opleiding, achtergrond en sociale status alsook specifieke culturele aspecten."

De Europese Commissie is ook van oordeel dat de criteria van wenselijkheid en noodzakelijkheid impliceren dat dergelijk onderzoek niet is toegestaan wanneer er andere passende en minder beperkende manieren zijn om een gezinsband aan te tonen.

Desondanks was er uiteraard beter een DNA test uitgevoerd om aan te tonen dat verzoekers de ouders zijn van B. H., zo daar nog twijfel over zou bestaan, dan om een weigeringsbeslissing te nemen.

3. Het is onduidelijk welke conclusies verwerende partij koppelt aan de stelling dat slechts 2 kinderen zouden vermeld zijn op de huwelijksakte. Bedoelt verwerende partij dat de akte onvolledig is, niet erkend kan worden, dat de afstamming niet vaststaat tussen de ouders van B. of tussen B. en M. en A.? De stelling op zich laat niet toe twijfel te zaaien over verzoekers hun ouderschap over de referentiepersonen, dat wordt immers ook op andere manieren aangetoond.

4. Wat betreft de overweging voor S. H. dat voor haar geen uittreksel strafregister werd gevoegd dient er opgemerkt te worden dat verzoekers geen 3 maanden de tijd hadden om zich van Baghlan in Noord-Afghanistan te begeven naar Islamabad, paspoorten aan te vragen, visa te krijgen en alle documenten te verzamelen.

Er dient ook opgemerkt te worden dat de Gezinsherenigingsrichtlijn nergens melding maakt van een voorwaarde om een uittreksel van het strafregister voor te leggen. In de communicatie van de Europese Commissie wordt dit ook nergens vermeld. Er wordt gesteld dat het bestaan van openbare orde risico's wellicht conform de rechtspraak van het EHRM en HvJ moet beoordeeld worden en in hetzelfde punt wordt met betrekking tot risico volksgezondheid gesteld dat er niet systematisch getest mag worden.

Mutatis mutandis kan er dan ook aangenomen worden dat men geen openbare orde risico tot bewijs van het tegendeel als aanname mag hanteren.

Onder artikel 6 van de Gezinsherenigingsrichtlijn wordt er gesteld dat de lidstaten een verzoek om toegang en verblijf van gezinsleden kunnen afwijzen om redenen van openbare orde en openbare veiligheid. Artikel 7 van de richtlijn somt de bewijzen op die de lidstaat kan vragen. Er wordt daarbij geen melding gemaakt van een uittreksel strafregister.

Artikel 12 van de Gezinsherenigingsrichtlijn ontslaat gezinsleden van vluchtelingen ervan de bewijzen vermeld in artikel 7 voor te leggen en artikel 11 voorziet erin dat wanneer de afstammingsband niet bewezen kan worden met officiële documenten er andere stukken worden voorgelegd.

Gelet op overweging 8 van de richtlijn, de gunstigere voorwaarden die geschapen moeten worden voor vluchtelingen gelet op hun specifieke situatie van vervolging, en gelet op het feit dat de enige 'bewijzen' die gevraagd kunnen worden deze in artikel 7 van de richtlijn zijn en een uittreksel strafregister daarin niet vermeld wordt, gelet op het feit dat artikel 11 en 12 van de richtlijn voorzien in versoepeling en vrijstellingen van het voorleggen van stukken, lijkt het prima facie contra legem om het verzoek voor S. H. af te wijzen omwille van het ontbreken van een uittreksel strafregister.

De Vreemdelingenwet vereist evenmin dat een uittreksel van het strafregister wordt voorgelegd als voorwaarde voor het verkrijgen van een visum. Artikel 10ter§1 Vw. vermeldt het uittreksel als enige bepaling en slechts in de context voor het bepalen van de datum voor het indienen van de in artikel 10bis bedoelde aanvraag.

Overigens verwijst artikel 10ter, §1 Vw. naar artikel 10bis, § 1, eerste lid, of § 2, eerste lid en vermeldt artikel 10bis Vw. enkel de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden, en niet de vreemdeling vermeld in artikel 10, §1, eerste lid, 7°, de NBMV die internationale bescherming geniet, zoals de referentiepersoon B. H.. Uit artikel 10ter Vw. kan niet afgeleid worden dat de personen die gezinshereniging aanvragen met een referentiepersoon zoals vermeld in art. 10, §1, eerste lid, 7° Vw. eveneens verondersteld wordt een uittreksel uit het strafregister voor te leggen.

Verzoekers raadsman heeft op 4 juli 2019 aan verwerende partij gevraagd om, als er documenten zouden ontbreken, of het een en ander minder duidelijk zou zijn, contact op te nemen. Verzoekers raadsman werd niet gecontacteerd.

Overweging 13 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Het is van belang procedures in te stellen voor de behandeling van verzoeken tot gezinshereniging alsook voor de toegang en het verblijf van gezinsleden. Deze procedures moeten doelmatig zijn en naast de normale werklast van de overheidsinstanties van de lidstaten kunnen worden afgehandeld, en bovendien doorzichtig en billijk zijn, teneinde de betrokken personen voldoende rechtszekerheid te bieden."

Het valt niet in te zien hoe de procedure doorzichtig is wanneer verzoekers raadsman verwerende partij op de hoogte brengt van het feit dat verzoekers zich op de ambassade gemeld hebben en dit volgens verwerende partij pas later zou gebeurd zijn, en al helemaal niet hoe een procedure doorzichtig en billijk kan zijn wanneer verzoekers raadsman vraagt aan verwerende partij hem te contacteren indien er een document zou ontbreken, en verwerende partij pas nadat het nuttig is, bij de bestreden beslissing, laat weten dat er geen uittreksel strafregister voor S. H. werd aangeleverd. Verzoekers hadden hier op zijn minst over gehoord moeten worden, zodat ze de mogelijkheid zou gehad hebben dit recht te zetten. Dit maakt een schending uit van artikel 41 van het Handvest.

5. Er werd geen aandacht besteed aan de referentiepersoon zijn hoger belang als kind. Er werd evenmin rekening gehouden met de individuele omstandigheden, i.e. het feit dat de referentiepersoon hier is toegekomen als minderjarige, zijn asielprocedure, bijna 4 jaar in beslag heeft genomen, hij geen versnelde procedure heeft kunnen genieten als minderjarige, en het feit dat verzoekers hun raadsman verwerende partij heeft ingelicht dat verzoekers zich reeds op 4 juli 2019 hebben proberen aanbieden op de Belgische ambassade om de aanvraag in te dienen, dat ze afkomstig zijn uit oorlogsgebied en in de overstromingen die de regio geteisterd hebben bijna alles zijn kwijtgeraakt.

Op 11 juli 2019 meldde de sociaal-assistent van de referentiepersoon dat 'de ouders, kleine broer en zus klaar zijn op de ambassade in Islamabad'.

De aanvraag werd ook weldegelijk binnen de 3 maand na erkenning door Uw Raad ingediend. Het arrest dateert van 11 april 2019, maar werd pas 15 april 2019 per aangetekende post verzonden.

Verwerende partij gaat uit van een datum waarop verzoekers nog geen kennis hadden kunnen hebben van de inhoud van de beslissing. Dit is manifest onredelijk en maakt ook een schending uit van het evenredigheidsbeginsel en her rechtszekerheidsbeginsel als Europese beginselen van behoorlijk bestuur.

Uit punt 40 van zaak C-550-16 van 12 april 2018 blijkt overigens duidelijk dat het Hof niet wilt dat lidstaten zélf bepalen welk tijdstip zij wensen te hanteren voor de beoordeling of aan die voorwaarde is voldaan. Verwerende partij moet voor het bepalen van de datum waarop de referentiepersoon als vluchteling erkend werd uitgaan van de datum waarop hij effectief kennis heeft kunnen nemen van de beslissing tot erkenning, i.e. de derde werkdag na het verzenden per aangetekende post van het arrest, wat in casu 18 april 2019 zou zijn.

Verwerende partij gaat er ook aan voorbij dat het voor verzoekers gezin erg moeilijk is om vanuit oorlogsgebied met kinderen te reizen naar een Belgische ambassade die zich uit veiligheidsoverwegingen in een ander land, Pakistan gevestigd hebben, wat het objectief moeilijker maakt voor verzoekers om de gezinshereniging aan te vragen.

De onderaannemers van de consulaire post hanteren geen registratiesysteem waarbij iemand die zich aanbiedt voor een visumaanvraag documentaire bevestiging krijgt. Zij beslissen wanneer de aanvraag geregistreerd wordt, wat de situatie opnieuw zo maakt dat hoewel de gezinshereniging een recht is het de overheid is die beslist of je aanvraag al dan niet in een tijdsframe wordt geregistreerd en acht te zijn ingediend en je je recht ook effectief kan uitoefenen.

Myria wijst erop dat deze praktijk vaak problematisch is: "De ambassade of de privéfirma's zoals VFS aan wie de visumdiensten werden uitbesteed²⁷⁸ moeten de aanvraag in ontvangst nemen. Zij doen dit echter niet altijd onmiddellijk, bijvoorbeeld wanneer er documenten ontbreken." (Federaal Migratiecentrum, Myria, 2018, Migratie in cijfers en in rechten: Recht op gezinsleven in het gedrang, pg. 90, http://www.mvria.be/files/MIGRA2018_NL_AS.pdf).

Gezien het ook de overheid is die beslist heeft dat de aanvraag bij de consulaire post dient te worden ingediend, de Gezinsherenigingsrichtlijn vereist dit geenszins, en gezien het ook de overheid is die beslist heeft de consulaire post uit veiligheidsoverwegingen niet in Kaboel te plaatsen maar in Islamabad, vloeien al de hindernissen om de visumaanvraag 'tijdig' in te dienen voort uit beslissingen van de lidstaat, niet van de verzoeker.

Punt 63 van arrest C-550/16 neemt duidelijk stelling in tegen een dergelijke afhankelijkheid van overheidshandelen voor de uitoefening van dit recht. "Wat, anderzijds, de datum van indiening van het verzoek om gezinshereniging en de datum van het besluit daarover betreft, kan worden volstaan met eraan te herinneren dat met name uit punt 55 van het onderhavige arrest volgt dat het recht op gezinshereniging als bedoeld in artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 niet kan afhangen van het tijdstip waarop de bevoegde nationale autoriteit formeel besluit om de vluchtelingenstatus van de gezinshereniger te erkennen. Dat zou echter precies het gevat zijn indien een van die data als beslissend zou worden beschouwd, aangezien de gezinshereniger, zoals in de punten 50 en 51 van het onderhavige arrest is opgemerkt, pas een verzoek om gezinshereniging kan indienen na de vaststelling van het besluit om hem als vluchteling te erkennen."

Het hoger belang van de betrokken kinderen diende mee in rekening gebracht te worden en toegepast te worden door verwerende partij. De referentiepersoon heeft zijn verzoek tot internationale bescherming ingediend als minderjarige, maar ook A. en M. zijn minderjarig.

Het Hof van Justitie verwijst in zaak C-550-16 van 12 april 2018 consequent naar het hoger van het kind voor een betrokken referentiepersoon die gedurende de asielprocedure 18 is geworden en diende beschouwd te worden als 'minderjarige' in functie van de gezinshereniging die erop volgde omdat de asielaanvraag werd ingediend als minderjarige en omdat de lidstaten niet door hun eigen toedoen, i.e. de tijd die nemen om de asielaanvraag te behandelen, mogen kunnen bepalen of een minderjarige al dan niet recht heeft op gezinshereniging:

"39 Wat de eerste van de twee in punt 37 van het onderhavige arrest bedoelde voorwaarden betreft, die ais enige in het hoofdgeding aan de orde is, bepaalt artikel 2, aanhef en onder f), van richtlijn 2003/68 enkel dat de betrokkene „jonger dan 18 jaar" moet zijn, zonder te preciseren op welk tijdstip aan die voorwaarde moet zijn voldaan.

40 Uit deze laatste omstandigheid volgt echter geenszins dat het aan de lidstaten zelf is om te besluiten welk tijdstip zij wensen te hanteren voor de beoordeling of aan die voorwaarde is voldaan.

41 Met het oog op de eenvormige toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel dient immers als algemene regel te gelden dat een bepaling van dit recht die voor de betekenis en de draagwijdte ervan niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, in de gehele Unie autonoom en op eenvormige wijze wordt uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van de bepaling en met het doel van de betrokken regeling (arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 38en aldaar aangehaalde rechtspraak)."

"44 Ten slotte streeft richtlijn 2003/86 niet alleen op algemene wijze de doelstelling van het bevorderen van gezinshereniging en het bieden van bescherming aan onderdanen van derde landen, met name aan minderjarigen, na (zie in die zin arrest van 6 december 2012, O e.a., C 356/11 en C 357/11, EU:C:2012:776, punt 69), maar beoogt artikel 10, lid 3, onder a), ervan specifiek een grotere bescherming te bieden aan die vluchtelingen die alleenstaande minderjarigen zijn.

45 In die omstandigheden bepaalt richtlijn 2003/86 weliswaar niet uitdrukkelijk op welk tijdstip een vluchteling, teneinde in aanmerking te kunnen komen voor het in artikel 10, lid 3, onder a), daarvan bedoelde recht op gezinshereniging, minderjarig moet zijn, doch uit het doel van die bepaling, uit het feit dat zij de lidstaten geen enkele speelruimte laat en uit het ontbreken van elke verwijzing in dit verband naar het nationale recht volgt evenwel dat het niet ter beoordeling van de lidstaten zelf kan worden gelaten om dat tijdstip te bepalen."

"55 In die omstandigheden zou het feit dat het in artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 bedoelde recht op gezinshereniging afhankelijk wordt gesteld van het tijdstip waarop de bevoegde nationale autoriteit formeel besluit om de betrokkene als vluchteling te erkennen, en daarmee van de snelheid die die autoriteit bij de behandeling van het verzoek om internationale bescherming aan de dag legt, afbreuk doen aan de nuttige werking van genoemde bepaling, en niet alleen indruisen tegen het doel van deze richtlijn - het bevorderen van gezinshereniging en in dit verband bieden van bijzondere bescherming aan met name alleenstaande minderjarige vluchtelingen - maar ook tegen de beginselen van gelijke behandeling en rechtszekerheid.

56 Een dergelijke uitlegging zou immers tot gevolg hebben dat twee alleenstaande minderjarige vluchtelingen van dezelfde leeftijd die op hetzelfde tijdstip een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, wat het recht op gezinshereniging betreft verschillend zouden kunnen worden behandeld naargelang van de behandelingsduur van die verzoeken, waarop zij over het algemeen geen enkele invloed hebben en die behalve van de complexiteit van de betrokken situaties zowel kan afhangen van de werklast van de bevoegde autoriteiten als van de door de lidstaten gemaakte politieke keuzes inzake het aantal personeelsleden dat aan die autoriteiten ter beschikking wordt gesteld en inzake de vraag welke gevallen met voorrang moeten worden behandeld.

57 Bovendien zou - gelet op het feit dat de duur van een asielprocedure aanzienlijk kan zijn en dat de in dit verband in het Unierecht voorziene termijnen met name in periodes van een grote toestroom van verzoekers om internationale bescherming vaak worden overschreden - wanneer het recht op gezinshereniging afhankelijk wordt gesteld van het tijdstip waarop die procedure wordt afgesloten, dit aan een groot deel van de vluchtelingen die hun verzoek om internationale bescherming hebben ingediend als alleenstaande minderjarige, dat recht en de bescherming die artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 hun geacht wordt te bieden, kunnen ontnemen.

58 Afgezien daarvan zou een dergelijke uitlegging, in plaats van de nationale autoriteiten aan te moedigen verzoeken om internationale bescherming van alleenstaande minderjarigen met voorrang te behandelen teneinde rekening te houden met hun bijzondere kwetsbaarheid - welke mogelijkheid thans uitdrukkelijk wordt geboden door artikel 31, lid 7, onder b), van richtlijn 2013/32 - juist het tegenovergestelde effect kunnen hebben, doordat zij ingaat tegen het zowel door deze richtlijn als door de richtlijnen 2003/86 en 2011/95 nagestreefde doel om ervoor te zorgen dat, overeenkomstig artikel 24, lid 2, van het Handvest van de grondrechten, het belang van het kind bij de toepassing van die richtlijnen inderdaad de eerste overweging voor de lidstaten vormt.

59 Voorts zou deze uitlegging het voor een alleenstaande minderjarige die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, absoluut onvoorzienbaar maken of hij in aanmerking zal komen voor het recht op gezinshereniging met zijn ouders, hetgeen de rechtszekerheid zou kunnen ondermijnen.

60 Daarentegen kan, wanneer met het oog op de toepassing van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 voor de beoordeling van de leeftijd van een vluchteling de datum van indiening van het verzoek om internationale bescherming als uitgangspunt wordt genomen, een gelijke en voorzienbare behandeling worden gewaarborgd van alle verzoekers die zich in chronologisch opzicht in dezelfde situatie bevinden, doordat zo wordt verzekerd dat de slaagkansen van het verzoek om gezinshereniging voornamelijk afhangen van factoren die verband houden met de verzoeker en niet met de betrokken overheidsinstantie, zoals de behandelingsduur van het verzoek om internationale bescherming of van de aanvraag voor gezinshereniging (zie naar analogie arrest van 17 juli 2014, Noorzia, C 338/13, EU:C:2014:2092, punt 17)."

"62 Wat de andere data betreft die in het kader van de onderhavige procedure zijn voorgesteld om te beoordelen of een vluchteling als een minderjarige kan worden beschouwd, moet worden vastgesteld dat, enerzijds, de datum van aankomst op het grondgebied van een lidstaat in dit opzicht - vanwege het intrinsieke verband tussen het in artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 voorziene recht op gezinshereniging en de vluchtelingenstatus, waarvan de erkenning afhangt van de indiening door de betrokkene van een verzoek om internationale bescherming - in beginsel niet als beslissend kan worden aangemerkt.

63 Wat, anderzijds, de datum van indiening van het verzoek om gezinshereniging en de datum van het besluit daarover betreft, kan worden volstaan met eraan te herinneren dat met name uit punt 55 van het onderhavige arrest volgt dat het recht op gezinshereniging als bedoeld in artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 niet kan afhangen van het tijdstip waarop de bevoegde nationale autoriteit formeel besluit om de vluchtelingenstatus van de gezinshereniger te erkennen. Dat zou echter precies het geval zijn indien een van die data als beslissend zou worden beschouwd, aangezien de gezinshereniger, zoals in de punten 50 en 51 van het onderhavige arrest is opgemerkt, pas een verzoek om gezinshereniging kan indienen na de vaststelling van het besluit om hem als vluchteling te erkennen.

64 Gelet op een en ander dient op de prejudiciële vraag te worden geantwoord dat artikel 2, aan hef en onder f), van richtlijn 2003/86 juncto artikel 10, lid 3, onder a), daarvan, aldus moet worden uitgelegd dat een onderdaan van een derde land of staatloze die op het tijdstip van zijn aankomst op het grondgebied van een lidstaat en van indiening van zijn asielvverzoek in die staat minder dan 18 jaar oud was, maar die gedurende de asielprocedure meerderjarig wordt en vervolgens wordt erkend als vluchteling, moet worden gekwalificeerd als „minderjarige” in de zin van die bepaling."

6. In ondergeschikte orde, dient er op gewezen te worden dat de termijn van drie maanden waar verwerende partij naar verwijst niet strikt gehanteerd kan en mag worden. Er dient hierbij verwezen te worden naar RvV 30 augustus 2019, nr. 225 451.

Het Hof van Justitie heeft in zaak C-550-16 van 12 april 2018 een beperking ingevoerd voor de ouders van een persoon die erkend werd als vluchteling, meerderjarig is geworden en het verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend als niet- begeleide minderjarige vreemdeling, op de termijn om een aanvraag tot gezinshereniging met voormelde erkend vluchteling in te dienen na de erkenning als vluchteling, in die zin dat het dient te gaan om een 'redelijke termijn'.

Het Hof van Justitie oordeelt in het eerder genoemde arrest als volgt:

"Aangezien het, zoals de Nederlandse regering en de Commissie betogen, ongetwijfeld onverenigbaar zou zijn met de doelstelling van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 wanneer een vluchteling die op het tijdstip van zijn verzoek een alleenstaande minderjarige was, maar gedurende de procedure meerderjarig is geworden, zich, om een gezinshereniging te verkrijgen, zonder enige tijdsbeperking op die bepaling zou kunnen beroepen, dient deze vluchteling zijn verzoek om gezinshereniging wel binnen een redelijke termijn in te dienen. Voor de bepaling van een dergelijke redelijke termijn biedt de door de Uniewetgever in de soortgelijke context van artikel 12, Hd 1, derde alinea, van die richtlijn gekozen oplossing een indicatie, zodat ervan uit moet worden gegaan dat het op basis van artikel 10, lid 3, onder a), van diezelfde richtlijn ingediende verzoek om gezinshereniging in een dergelijke situatie in beginsel moet worden ingediend binnen drie maanden na de datum van erkenning van de vluchtelingenstatus van de betrokken minderjarige."

Hieruit blijkt dat een indicatie kan gevonden worden in artikel 12, eerste lid, derde alinea, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, zodat er moet vanuit gegaan worden dat het op artikel 10, derde lid, a), van die richtlijn, omgezet in artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet, ingediende verzoek om gezinshereniging "in beginsel" moet worden ingediend binnen de drie maanden na de datum van de erkenning van de vluchtelingenstatus van de betrokken minderjarige.

Het Hof van Justitie verwijst aldus voor de termijn waarbinnen de aanvraag conform artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet "in beginsel" dient te worden ingediend naar de bepalingen van artikel 12, eerste lid, derde alinea, van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Voormelde bepaling van de Gezinsherenigingsrichtlijn biedt echter ruimte voor de lidstaten. Immers stelt voormelde bepaling dat de lidstaten "kunnen" eisen dat de vluchtelingen aan bepaalde voorwaarden voldoen wanneer het verzoek om gezinshereniging niet wordt ingediend binnen een termijn van drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus. Gebruik makend van de mogelijkheid om meer voordelige bepalingen op te nemen, heeft de Belgische wetgever voormelde bepaling omgezet in de Vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 10, §2, vijfde lid, en ervoor geopteerd dat aan bepaalde voorwaarden niet dient voldaan te zijn door familieleden van als vluchteling erkende vreemdeling, onder meer voor zover de aanvraag tot verblijf werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Gezien de Belgische wetgever van oordeel is dat bepaalde voorwaarden niet dienen voldaan te zijn door de aanvragers tot gezinshereniging met erkende vluchtelingen indien de aanvraag volgt binnen het jaar na de erkenning als vluchteling, en dit een termijn is die ruimer is dan de in artikel 12, eerste lid, derde alinea, van de Gezinsherenigingsrichtlijn voorziene termijn, komt het kennelijk onredelijk voor om in het geval van de zoon van de verzoekende partijen, die het recht op gezinshereniging als minderjarige kan laten gelden daar zij als vluchteling erkend werd en het verzoek hiertoe heeft ingediend als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, te eisen dat de aanvraag tot gezinshereniging door zijn ouders wordt ingediend binnen de drie maanden, verwijzend naar de indicatie gegeven in artikel 12, eerste lid, derde alinea, van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Bovendien kan er niet worden voorbijgegaan aan het feit dat het Hof van Justitie melding maakt van een "redelijke termijn", waarbij zij ook stelt dat de termijn waarbinnen de aanvraag "in beginsel" dient te worden ingediend drie maanden na de datum van de erkenning van de vluchtelingenstatus van de betrokken minderjarige is. Een beoordeling in concreto drong zich dan ook op, wat in casu geenszins blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

Overigens is de Commissie van oordeel dat wanneer er met beperkingen wordt gewerkt door de lidstaten aan de termijn waarbinnen de aanvraag moet ingediend worden, de lidstaten de objectieve praktische belemmeringen in aanmerking moeten nemen als een van de factoren voor de beoordeling van de beoordeling van een individueel onderzoek: "Tot slot is de Commissie van mening dat als de termijn van drie maanden een indiener voor objectieve praktische belemmeringen stelt, de lidstaten hem de mogelijkheid moeten bieden om een gedeeltelijk verzoek in te dienen, dat wordt voltooid zodra de documenten beschikbaar worden of het opsporen met succes is afgerond. De Commissie dringt er bij de lidstaten ook op aan om tijdig duidelijke en begrijpelijke informatie over gezinshereniging te verschaffen (bijvoorbeeld wanneer de vluchtelingenstatus wordt toegekend)." (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, 3 april 2014, COM (2014) 210 Final (hierna "richtsnoeren van de Commissie"), p. 24, https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:2d6d4b3c-bbbc-11e3-86f9-01aa75ed71a1.0016.01/DOC_1&format=PDF)

7. Om tot een correcte inschatting van de Unierechtelijke verplichtingen te komen kan men niet rond de toepassing van het Kinderrechtenverdrag. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (Grote Kamer) herinnert eraan in zijn arrest C-540/03: « Het Hof heeft reeds erop gewezen dat het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten behoort tot de internationale instrumenten ter bescherming van de rechten van de mens, waarmee het rekening houdt bij de toepassing van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht (zie met name arresten van 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 31; 18 oktober 1990, Dzodzi, C-297/88 en C-197/89, Jurispr. B/z. 1-3763, punt 68, en 17 februari 1998, Grant, C-249/96, Jurispr. blz. 1-621, punt 44). Dit is eveneens het geval met het voormelde Verdrag inzake de rechten van het kind, dat, zoals het net aangehaalde verdrag, elk der lidstaten bindt.» (HvJ, C- 540/03, 27 juni 2006, § 37).

Het VN-Kinderrechtencomité heeft geoordeeld dat verdragsstaten, waaronder dus de Belgische Staat, in kader van de verplichting onder art. 9 VRK, er alles aan moeten doen om een NBMV te herenigen met zijn ouders.

UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 6 (2005): Treatment of Unaccompanied and Separated Children Outside their Country of Origin, 1 September 2005, CRC/GC/2005/6, §81:

"81. In order to pay full respect to the obligation of States under article 9 of the Convention to ensure that a child shall not be separated from his or her parents against their will, all efforts should be made to return an unaccompanied or separated child to his or her parents except where further separation is necessary for the best interests of the child, taking full account of the right of the child to express his or her views (art. 12) (see also section IV (e), "Right of the child to express his or her views freely")."

Het Comité heeft verder ook beslist dat een inschatting van het hoger belang van het kind onmisbaar is wanneer het kind van de ouders gescheiden is, dat de familie de hoeksteen van de samenleving is en de natuurlijke habitat van elk kind, en dat de scheiding van kinderen van hun ouders tegengaan essentieel zijn en voortvloeit uit art. 9 VRK (Committee on the Rights of the Child, General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1) (29 mei 2013), UN Doc. CRC/C/GC/14, §§58-60).

In een Gezamenlijke Algemene Conclusie werd recent nog verduidelijkt dat in het geval van kinderen in de context van internationale migratie Verdragsstaten richtlijnen moeten ontwikkelen om ervoor te zorgen dat tijdslimieten, discretionaire bevoegdheden en een gebrek aan transparantie bij de administratie het kind zijn recht op gezinshereniging niet mag verhinderen. Het is evident dat dit in dit geval van essentieel belang is om tot een correcte inschatting te komen van tot hoever de verplichting van de Belgische Staat precies strekt.

Zie UN Committee on the Protection of the Rights of all Migrant Workers and Members of their Families and UN Committee on the Rights of the Child, Joint general comment No. 4 (2017) of the Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families and No. 23 (2017) of the Committee on the Rights of the Child on State obligations regarding the human rights of children in the context of international migration in countries of origin, transit, destination and return, UN Doc. CMW/C/GC/4- CRC/C/GC/23, 2017, §33: "In the case of undocumented children in the context of international migration, States shall develop and implement guidelines, taking particular care that time limits, discretionary powers, and/or lack of transparency in administration procedures should not hinder the child's right to family reunification"

De bestreden beslissing maakt een schending uit van artikel 10, §1, 7° Vw., artikel 11, §1, tweede lid Vw. en 12 bis, §§5, 6 en 7 Vw., samengelezen met artikel 8 van het EVRM, artikel 24.2 van het Handvest en artikel 3, 9 en 10 van het VRK. De beslissing maakt verder een schending uit van het hoorrecht, en van de formele en materiële motiveringsplicht gezien er contra legem een uittreksel strafregister werd gevraagd, gezien er ten onrechte van werd uitgegaan dat verzoekers reeds op 11 april 2019 op de hoogte konden zijn van de beslissing internationale bescherming, gezien er ten onrechte een erg strikte termijn van 3 maanden werd gehanteerd, gezien er geen overmacht werd onderzocht noch aanvaard, hoewel dit wel werd aangevoerd, gezien er geen rekening is gehouden met berichten die verzoekers raadsman op 4 juli 2019 aan verwerende partij bezorgd heeft, en gezien er ten onrechte werd gewezen op vermeende contradicties tussen het paspoort en de taskara van verzoeker, en gezien er niet gemotiveerd werd omtrent het hoger belang van het kind (de referentiepersoon) de individuele omstandigheden die werden aangevoerd qua overmacht, qua veiligheidssituatie, etc.

Er werd geen enkele reden gegeven om de afstamming tussen de referentiepersoon en verzoekers niet te aanvaarden, zeker gezien de asiendiensten en Uw Raad dit reeds aanvaard hadden en er ook wel degelijk taskara's in het bezit waren van verwerende partij waaruit de afstamming bleek. Er werden geen aanvullende verklaringen gevraagd aan verzoekers. Er werd niet overgegaan tot een DNA-onderzoek of enig ander onderzoek.

Verwerende partij heeft verzoekers niet het voordeel van de twijfel gegeven zoals vereist wordt door de rechtspraak van het EHRM. Verwerende partij is niet zorgvuldig geweest door voorbij te gaan aan het feit dat de datum van een arrest niet de datum is van kennisgeving van het arrest, door de opgeworpen moeilijkheden niet in aanmerking te nemen en door voorbij te gaan aan het feit dat M. en A. een tweeling zijn en dat dit de reden is dat ze vlak na elkaar geboren zijn. Verwerende partij is ook onzorgvuldig geweest door voorbij te gaan aan het feit dat Afghaanse taskara's geen geboortedagen en -maanden bevatten."

3.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een enig middel wordt de schending aangehaald van de artikelen 3, 9 en 10 van het IVRK, van artikel 8 EVRM, van de artikelen 24 en 41 van het EU-Handvest, van de artikelen 5.5, 6, 11.2 en 12 van

de Gezinsherenigingsrichtlijn, van het hoorrecht, het rechtzekerheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, alsook van de artikelen 10, §1, 7° van de Vreemdelingenwet, artikel 11, tweede lid van de Vreemdelingenwet, artikel 12bis §§5 en 6 en 7 van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht inzake bestuurshandelingen. 3

Verzoeker stelt dat er geen enkele wettelijke bepaling vereist dat een visumaanvrager een uittreksel van het strafregister moet voorleggen, zodat het ontbreken hiervan ook niet als geldig motief kan aangehaald worden om het visum te weigeren.

Hij stelt ook dat de visumaanvraag wel degelijk binnen de drie maanden na kennisgeving van de beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus werd ingediend.

Hij betwist dat er een verschil is van de vermelde geboortedatum van de verzoekende partij op de documenten die werden voorgelegd en dat hoe dan ook een dergelijk verschil in iedere hypothese er niet toe kan leiden dat het visum wordt geweigerd.

Hij verwijst ook naar de verklaringen van de referentiepersoon en de beoordeling ervan door de asielinstanties waarin de afstammingsband tussen verzoekende partij en de referentiepersoon werd bevestigd. In geval van twijfel over de afstammingsband diende de verwerende partij over te gaan tot een DNA-test.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 10, 1, 1, 7 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Opdat de verzoekende partij zou kunnen aanspraak maken op een visum gezinshereniging dient aldus de verwantschapsband bewezen te worden.

Dit gegeven wordt overigens niet betwist door de verzoekende partij.

In de bestreden beslissing werd vastgesteld dat er geen enkel officieel document werd voorgelegd dat de afstamming bewijst.

De verzoekende partij stelt dat tijdens de asielprocedure de afstammingsband wel bewezen geacht werd en dat dit zou moeten volstaan en dat zo nodig een DNA-test moet gelast worden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Evenwel is er meer. Niet alleen is er geen enkel officieel document dat de afstamming bewijst, bovendien wordt in het officieel document dat de afstamming zou kunnen bewijzen, met name het huwelijksboekje, de naam van de referentiepersoon niet vermeld onder de rubriek 'kinderen die uit het huwelijk zijn voortgekomen'. Er worden in het huwelijksboekje twee kinderen vermeld, maar de referentiepersoon zit er niet tussen.

De verzoekende partij geeft geen enkele verklaring waarom er op dit authentiek een officieel document, namelijk dat huwelijksboekje, de naam van de referentiepersoon niet wordt vermeld.

Er kan overigens ook alleen maar vastgesteld worden dat, indien het daadwerkelijk een vergissing of vergetelheid zou betreffen – hetgeen overigens niet beweerd wordt en ook helemaal niet aangetoond wordt zodat hier ook helemaal niet vanuit kan worden gegaan – de verzoekende partij klaarblijkelijk ook geen contact heeft opgenomen met de bevoegde administratie teneinde een correcte versie van het huwelijksboekje te bekomen of een verklaring van de attesterende ambtenaar dat er vier kinderen zijn geboren uit het huwelijk- met de naam van de referentiepersoon – in plaats van twee.

De verzoekende partij is van oordeel dat de afstamming op andere manieren wordt aangetoond, maar er kan bezwaarlijk voorbij gegaan worden aan het officieel en authentiek document van het huwelijksboekje.

De verzoekende partij verwijst naar de verklaringen van de referentiepersoon tijdens diens asielprocedure, maar er kan alleen maar vastgesteld worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in graad van beroep (want het CGVS achtte de verklaringen ongeloofwaardig) helemaal niet voor recht zegt dat verzoekers de ouders of verwanten zijn van de referentiepersoon. Bovendien werd het huwelijksboekje van de ouders, waarin de naam van de referentiepersoon niet figureert, niet voorgelegd tijdens de asielaanvraag van de referentiepersoon.

De verzoekende partij kan aldus niet dienstig verwijzen naar de verklaringen van de referentiepersoon afgelegd in het kader van de asielprocedure om te stellen dat deze, in weerwil van het huwelijksboekje

en van het feit dat er geen enkel officieel document voorgelegd wordt dat de afstamming aantoont, de afstammingsband zouden aantonen.

De verwijzing naar artikel 12bis § 5 en § 6 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig, nu het huwelijksboekje een negatief bewijs is, met name toont het aan dat de referentiepersoon niet geboren is uit het huwelijk van de verzoekers en omdat de verzoekende partijen helemaal niet aantonen dat zij daadwerkelijk in de onmogelijkheid zijn om officiële documenten voor te leggen die de verwantschapsband, desgevallend, zouden kunnen aantonen.

Er werd dan ook niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat de verwantschap tussen verzoekers en de referentiepersoon niet aangetoond wordt. Bijgevolg kunnen verzoekers zich inderdaad niet beroepen op het bepaalde in artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers kritiek uiten op de overige motieven van de bestreden beslissing, met name de termijn van drie maanden die overschreden zou zijn en de contradicties m.b.t. geboortedata in de verschillende documenten, moet opgemerkt worden dat het hier louter om overtollige motieven gaat. Aangezien de verwantschapsband niet aangetoond wordt, heeft verzoeker geen belang met het bekritisieren van deze overtollige motieven.

De door verzoekende partij aangehaalde bepalingen zijn grotendeels niet van toepassing, wegens het niet-aantonen van de verwantschapsband, minstens zijn ze niet geschonden.

Het enig middel is niet gegrond.”

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen inhoudelijk betwisten, voeren zij in feite de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partijen stellen in hun enig middel onder meer dat de verwerende partij stelt dat het dossier geen document bevat dat de afstamming bewijst tussen de verzoekende partijen en de referentiepersoon. Dit is volgens de verzoekende partijen vreemd, gelet op de verklaringen van de referentiepersoon aan de Dienst Vreemdelingenzaken in kader van zijn asielaanvraag over de afstamming, de voorgelegde taskara's van B. en H. waarop hun vaders naam duidelijk staat, en het feit dat zelfs de Raad de familiebanden en deze documenten reeds beoordeeld heeft in kader van de asielaanvraag en er standpunt over heeft ingenomen. De verzoekende partijen stellen verder dat, wat betreft het ontbreken van officiële documenten die de verwantschap aantonen, er moet gesteld worden dat de verwantschap door middel van Afghaanse taskara's, een huwelijksakte en overvloedige verklaringen aan de dienst vreemdelingenzaken, het commissariaat-generaal, én de Raad in kader van de asielprocedure reeds boven elke twijfel verheven is, en dat de verwerende partij bij twijfel de mogelijkheid had om via een DNA-test de verwantschap te laten vaststellen.

De verzoekende partijen stellen verder dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing, de aanvraag wel degelijk binnen de 3 maand na erkenning door de Raad werd ingediend. Het arrest dateert volgens de verzoekende partijen van 11 april 2019, maar werd pas 15 april 2019 per aangetekende post verzonden. De verwerende partij gaat volgens de verzoekende partijen uit van een datum waarop zij nog geen kennis konden hebben van de inhoud van de beslissing. Dit is volgens hen manifest onredelijk.

Artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de aanvraag werd ingediend, luidt als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven: (...)

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.”

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen gegrond zijn op drie verschillende motieven. Vooreerst motiveert de verwerende partij dat er een discrepantie bestaat tussen de geboortedatum van de heer H. M. S. zoals vermeld op zijn paspoort (30/05/1971) en op zijn birth registration card (21/03/1971), vervolgens betwist de verwerende partij de verwantschap van de verzoekende partijen met de referentiepersoon en tenslotte stelt de verwerende partij dat de aanvraag binnen de drie maanden na de erkenning van de referentiepersoon als vluchteling moest gebeuren maar dat de aanvraag pas nadien gebeurde, waardoor artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet niet meer van toepassing zou zijn.

In de nota met opmerkingen benadrukt de verwerende partij dat het determinerend motief om een visum gezinshereniging te weigeren erin bestaat dat de verwantschapsband tussen de ouders (de eerste en de tweede verzoekende partij) en de referentiepersoon (H.B.) niet is aangetoond. De verwerende partij stelt zelf dat de overige motieven slechts overtollige motieven zijn. Aldus gaat de Raad na of het determinerend motief correct werd vastgesteld.

De Raad stelt vast dat in het arrest van de Raad nr. 219 682 van 11 april 2019, waarbij de referentiepersoon (H.B.) als vluchteling werd erkend, inderdaad melding wordt gemaakt van de ouders van de referentiepersoon, zijnde de eerste en tweede verzoekende partij. Uit het administratief dossier van de zaak met rolnummer RvV 210 619, en dus van de referentiepersoon, blijkt dat deze inderdaad de verzoekende partijen als ouders heeft opgegeven en dat zij een kopij van haar taskara heeft neergelegd waarop de naam van haar vader vermeld staat. Daarnaast werden ook nog talrijke andere documenten neergelegd waaronder familie foto's. Uit arrest nr. 219 682 van 11 april 2019 blijkt verder dat de Raad de verwantschap tussen de referentiepersoon en de verzoekende partijen aanneemt als een feit. Dit arrest bevat immers onder meer de volgende overwegingen:

“5.2.3 Afin d'étayer leurs demandes de protection internationale, les requérants ont produit devant les services du Commissaire général les pièces suivantes : les cartes d'identité (« taskara ») de leurs parents (accompagnées de traductions anglaises), (...) des photos de famille ainsi qu'une attestation de déplacement (aussi traduite en anglais).

Le Commissaire général se montre circonspect quant aux circonstances dans lesquelles ces photos ont été prises en raison de contradictions entre les propos des deux requérants à ce sujet. Il ajoute que la mère et la soeur des requérants y semblent maquillées et que les requérants portent des vêtements modernes, ce qui va également à l'encontre de leurs propos. Il reconnaît, en revanche, que les cartes d'identité des parents des requérants ont bien été délivrées dans la province Baghlan ; toutefois, il estime qu'elles ne permettent pas d'attester de la région de provenance récente des requérants. La lettre émanant des Talibans est rejetée au motif qu'elle vient à l'appui d'un récit non crédible.

(...)

Le Conseil observe, avec la partie défenderesse, que les cartes d'identité des parents des requérants ont bien été délivrées dans la province de Baghlan, ce qui, à tout le moins, atteste de la région de provenance de ceux-ci.

(...)

Quant aux photographies, si, ainsi que le relève la partie défenderesse, aucun élément objectif ne permet d'identifier les circonstances dans lesquelles elles ont été prises, ces motifs ne sont pas de nature à démontrer que les faits invoqués par les parties requérantes ne sont pas plausibles.

5.2.4 A l'appui de leurs requêtes et par le biais de notes complémentaires, les parties requérantes déposent d'autres documents, répertoriés supra.

Le Conseil note en particulier qu'à côté de nombreux documents scolaires ou de nombreux documents relatifs au logement familial et à l'emploi du père des requérants, ceux-ci ont surtout déposé leur taskara respective, lesquelles attestent du fait que les requérants, en 2014, étaient bel et bien enregistrés dans la province de Baghlan, district Polekhomri. La partie défenderesse n'ayant fait part d'aucune remarque à l'audience au sujet de tels documents, il peut être conclu des cartes d'identité des requérants qu'en plus de constituer un commencement de preuve de leurs dépositions, leur dépôt tranche la question de leur région d'origine, comme il sera développé ci-après. Ces informations objectives viennent affaiblir le poids des considérations subjectives sur lesquelles s'est fondée la partie défenderesse dans les décisions attaquées s'agissant de l'origine des requérants.

(...)

5.2.5 En définitive, dès lors que la force probante qui peut être accordée aux documents déposés par les parties requérantes est limitée, la crédibilité des faits qu'elles invoquent doit être évaluée. Il convient d'admettre que toute évaluation de la crédibilité d'un récit est nécessairement empreinte d'une part de subjectivité, pour autant que cette évaluation reste cohérente, raisonnable, admissible et prenne en compte tant les informations pertinentes disponibles concernant le pays d'origine des demandeurs que leur statut individuel et leur situation personnelle.

(...)

5.2.7 Le Conseil observe, dans un premier temps, que la question de l'origine locale et récente des requérants a déjà fait l'objet de développements et qu'il en a été conclu que les documents par eux déposés – notamment les copies de leurs cartes d'identité (« taskara ») et celles de leurs parents – constituaient un commencement de preuve de celle-ci.

(...)

Le Conseil considère partant que tant la provenance récente que l'origine des requérants de la province de Baghlan n'est non seulement pas valablement remise en cause mais est même plus encore établie par les très nombreux documents officiels et/ou personnels et familiaux déposés par les requérants aux divers stades de la procédure.”

Uit deze overwegingen, en uit de stukken van het administratief dossier, dat van de verzoekende partijen en dat van de referentiepersoon, blijkt dat noch de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, noch de Raad twijfelt aan de verwantschap tussen de verzoekende partijen en de referentiepersoon. Integendeel wordt de verwantschap tussen de verzoekende partijen en de referentiepersoon in voornoemd arrest aangenomen. Het is dan ook kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de verwantschap tussen de verzoekende partijen en de referentiepersoon in de bestreden beslissing te betwisten. De verwerende partij had bovendien kennis van voormeld arrest op het moment dat zij de bestreden beslissing nam.

De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat er niet alleen geen enkel officieel document is dat de afstamming bewijst, maar dat bovendien in het officieel document dat de afstamming zou kunnen bewijzen, met name het huwelijksboekje, de naam van de referentiepersoon niet vermeld wordt onder de rubriek 'kinderen die uit het huwelijk zijn voortgekomen'

In het huwelijksboekje staat de naam van de referentiepersoon inderdaad niet vermeld. Los van de vraag waarom de naam van de referentiepersoon hierin niet vermeld wordt, gaat de verwerende partij geheel voorbij aan de informatie vermeldt op de taskara van de referentiepersoon, dat eveneens een officieel document is en de overige documenten die werden neergelegd door de referentiepersoon naar aanleiding van haar asielaanvraag in tempore non suspecto.

De Raad herhaalt dat hij in arrest nr. 219 682 van 11 april 2019 wel degelijk de verklaringen van de referentiepersoon over zijn ouders en broer en zus heeft aangenomen. Bovendien heeft ook de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze verklaringen op geen enkele manier betwist in zijn beslissing. De Raad neemt in voornoemd arrest wel degelijk als feit aan dat de eerste en tweede verzoekende partij de ouders zijn van de referentiepersoon. Dat blijkt duidelijk uit bovenstaande overwegingen uit het arrest. Bovendien doet de repliek van de verwerende partij in de nota met opmerkingen er niets aan af dat de verwerende partij op de hoogte was van het feit dat zowel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als de Raad de verklaringen van de referentiepersoon waar die de eerste en tweede verzoekende partij als zijn ouders aanduidde, had aangenomen. Het is minstens kennelijk onredelijk van de verwerende partij om dit niet mee te nemen in de motieven van de bestreden beslissing waar zij de verwantschap van de verzoekende partijen met de referentiepersoon betwist. De verwerende partij slaagt er dan ook met haar repliek niet in de argumenten van de verzoekende partijen zoals hierboven weergegeven te weerleggen. Zo de verwerende partij nog steeds twijfel had omtrent de verwantschapsband stond het haar vrij om via een DNA test de verwantschap te laten vaststellen.

Voor wat betreft de termijn van drie maanden na de erkenning als vluchteling van de referentiepersoon voor het indienen van de aanvraag stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen zelf aangeeft dat de aanvraag tot gezinshereniging gebeurde op 16 juli 2019. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat, zoals de verzoekende partijen terecht aanhalen, het arrest van de Raad met nr. 219 682 van 11 april 2019 inderdaad pas op 15 april 2019 door de Raad per aangetekend schrijven aan de referentiepersoon werd verzonden. De verzoekende partijen merken dan ook terecht op dat de termijn van drie maanden waarover de verwerende partij het in de bestreden beslissing heeft op 16 juli 2019, de datum van de aanvraag, nog niet verstreken was. De verzoekende partijen konden immers ten vroegste op 16 april 2019 kennis genomen hebben van voornoemd arrest.

De Raad volgt de verzoekende partijen verder in hun betoog dat het niet duidelijk is waarop de verwerende partij juist doelt met het motief van de bestreden beslissing dat er een discrepantie bestaat tussen de geboortedatum van de heer H. M. S. zoals vermeld op zijn paspoort (30/05/1971) en op zijn birth registration card (21/03/1971). Bovendien, moest deze motivering zelfs correct zijn, is deze irrelevant gelet op de manifeste onjuistheid van de twee andere belangrijke motieven van de eerste en tweede bestreden beslissing. De verzoekende partijen hebben met hun betoog aannemelijk gemaakt dat twee belangrijke van de drie motieven van de eerste en tweede bestreden beslissing minstens kennelijk onredelijk, zonet manifest onjuist zijn. Dit volstaat op zich om de eerste en tweede bestreden beslissing te vernietigen.

Aangezien de derde bestreden beslissing werd genomen ten aanzien van de minderjarige kinderen van de eerste en tweede verzoekende partij, en deze exclusief genomen werd op grond van het motief dat de visumaanvraag van de ouders werd geweigerd, past het voor de duidelijkheid in de rechtsorde om ook de derde bestreden beslissing te vernietigen.

De verzoekende partijen hebben een schending van artikel 10, §1, eerste lid, 7°, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zekerheid, Volksgezondheid, en Asiel en Migratie van 17 december 2019 tot weigering van de afgifte van een visum worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT,

J. CAMU